

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
4:11	5:23	6:02
4:26	5:24	5:58
4:15	5:23	5:56
4:26	5:25	6:00
5:27	6:29	7:58
3:56	5:17	5:36

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

עונג שבת

ללמוד ולקיים

בסוף השבוע הקרוב, עומדים לומדי הישיבה העולמית הגדולה - "הדף היומי", לסיים את לימוד סדר נזיקין, ולהתחיל בלימוד סדר קדשים.

מכאן שלוחה ברכתינו, לרבבות לומדי ה"דף היומי", ליום גדול זה, וכשם שסיימו עד עתה את מסכת ברכות וסדרי מועד, נשים ונזיקין, כן יעזרם ה' לסיים את סדר קדשים ואת המסכת האחרונה בש"ס, עד לסיום הש"ס כולו, ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים.

והערה קטנה לענייננו: הלימוד בסדר קדשים בזמנינו, על אף שלצערינו עדיין אינו נוגע למעשה, יש לו חשיבות מיוחדת מחמת האמור בגמרא כי כל הלומד בתורת עולה כאילו הקריב עולה.

על אחת כמה וכמה הוא חשיבות הלימוד בתורת הלכות שבת, הנצרך לקיום המעשי מידי שבוע בשבוע, בדברים החמורים ביותר שבתורה, ובמצוה ששקולה כנגד כל התורה כולה. וכבר כתב האגלי טל, כי כשם ששמירת השבת שקולה כנגד כל התורה, כך הלימוד בהלכות שבת שקול כנגד כל התורה, שהרי מתורת הקדשים למדנו, כי העוסק בהלכות הדבר, כאילו מקיים את הדבר.

בנוגע לשבת ולעין הטובה שיכולים אנו ללמוד ממנה. וכה הם דבריו: לשבת יש מידת עין טובה, שרוצה להנות אחרים.

משום כך אם בא בשבת ראש חודש, השבת נותנת לו את תפילת המוסף. ואם בא יום טוב בשבת, הרי שהיא נותנת לו אף את תפילת שחרית. ואף אם בא בו יום הכיפורים, הוא נותן לו את כל התפילות והידוים, כדי שיתכפרו בו ישראל בשמחה. אבל אם בא אליו יום של עצבות, הוא אינו מניח לו להכנס בגבולו, שכן אם חל תענית בשבת, השבת דוחה אותו. ואילו כשחל תשעה באב בשבת, אין יום השבת נותן ליום זה להכנס בגבולו, שאפילו בסעודה שלישית של שבת כזו אוכל כסעודת שלמה המלך בשעתו.

נמצינו למידת אפוא, כי מעצם קיומה של השבת, יכולים אנו ללמוד על מידת עין טובה. וכאמור יש לכך גם משמעות מעצם הנהגת השבת, שהרי אדם המסתובב ממורמר ועם עין רעה על כל מה שקורה, אין באפשרותו לקיים עונג שבת במלוא מובן המילה.

דבר נוסף יכולים אנו ללמוד מהשבת עצמה, ממה שלימדנו חכמינו זכרונם לברכה, שהשבת היא מורידה את השפע לכל ימות השבוע. ומכאן שהשבת לא חושבת רק על עצמה, אלא אף על הימים הנמוכים יותר, שיוכלו אף הם ליהנות מהשפעת קדושתה.

ככה נהג אף אנו, וכך נגיע לעונג שבת אמיתי.

במשך השבוע, כשאנו טרודים במירוץ הבלתי פוסק בחיי היום יום, אינו שמים לב כל כך לראות את הטוב של הבריאה, ואת היופי ומטרת הבריאה כולה. אך שבת זה הזמן להתבונן ולראות את היופי בכל דבר ודבר.

אפשר בשבת לשבת ולהתבונן כמה חסד הרעף עלינו הקדוש ברוך הוא במשך השבוע החולף, כל יום ויום עם חסדיו המיוחדים לו בכל תחום ותחום.

והמישור השני, בין אדם לחבירו: כאשר האדם אינו עוסק במירדף אחרי סיפוקי החיים, זהו הזמן שבו יכול הוא בצורה רגועה לראות ולהתבונן בטוב ובמעלות שבחבירו, ולהיות בנועם עם הזולת.

דווקא בזמן ההתכנסות בבתי הכנסיות, כאשר התפילות נאמרות בניעימה וברוגע, זה הזמן שבו אפשר לחשוב טוב על החבר, לפרגן גם לשני כיבוד, ולא להתעמת על עליה כזו או אחרת, גם אם סבורים שהגבאי לא עשה את מלאכתו באמונה.

ועוד דבר הנוגע למבט חיובי. כאשר רואים את השני ואת האחר, כי הוא נראה מאושר מאין כמותו, לבוש במיטב המחלצאות, זהו הזמן לשמוח עמו, ליהנות מכך שטוב לו, וכך הדבר תורם יותר לשלוות הנפש ולרוגע הבסיסי.

השבת היא הכלי להתברך בעין טובה, במבט טוב, וכך להגיע לעונג שבת אמיתי.

כאשר אנו מתקרבים לשבת מברכין ערב ראש חודש כסליו, מה טוב מכך להביא התפעלות מיוחדת עליה מצביע בעל החידושי הרי"ם מגור

שבת, כידוע לכל, הינה בעיקרה מצווה בשב ואל תעשה. כלומר, עיקר קיום מצוות השבת, הוא על ידי אי עשיית כל מעשה שיש בו חילול שבת או משהו דומה לו.

אך עם זאת, כל אחד יודע גם, כי עיקר מטרתה של השבת אינה ישיבה בטילה באפס מעש. כי אם הפיכתו ליום מלא סיפוק ואושר, וכפי שהצטיינו מדברי קבלה על ידי הנביאים, "וקראת לשבת עונג, לקדש ה' מכובד".

זהו הקיום המעשי של מצוות השבת. אך כל אחד מבין, כי כדי לזכות לעונג שבת, מוכרח האדם להרגיש טוב, ולהיות באמת מאושר.

כיצד מגיעים לכך?

דבר ראשון, הדרך לכך הוא על ידי מבט חיובי.

מבט חיובי כולל בתוכו שני היבטים בשני מישורים שונים. המישור האחד בין אדם לקונו: אין כמו יום השבת, להתבונן בנפלאות הבריאה ובגדלות הבורא, אשר במשך ששה ימים ברא את העולם והכין את כל העולם כולו לצרכי האדם, ועל כל אדם לומר כי כל העולם כולו לא נברא אלא בשבילי, וכל אדם הוא עולם מלא. כל יופי הבריאה, מהשמים ושמי השמים על כל גרמי הכוכבים, ועד עמקי תהום על כל יצוריהם הנהדרים, הכל הכל נברא לשימוש האדם והפקת המירב ממנו.

גם אם פוקדים את האדם מאורעות שונות חלילה, המעכירים את רוחו, הרי כשהוא מתבונן בגדלות הבריאה והבורא הכל יכול, זהו הדבר היחיד היכול להשרות בו שלווה נפש ורוגע.

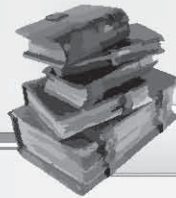

לשון חכמים

ההליכה בחוקות התורה המושגת אחר גמר לימוד התורה ונמשכת לעולם ועד, נחלקת לשתי דרכים: הדרך הכללית והדרך המיוחדת...

הדרך הפנימית המיוחדת: ועוד נאמר כי מי שהבין את סוד השבת ותכליתו ומקיימו על ידי שהוזהר ועוסק ביום השבת בבריאת העולם והתחדשותו, ונותן דעתו על מעשה בראשית ומתחבר אל הקדושה הפנימית, הרי זה הולך בדרך הפנימית המיוחדת. ואמרנו "מיוחדת", כי זה מדריגה שלא כל שומר שבת מגיע אליה. ואמרנו "פנימית", כי לא נזכר חיובה במפורש, והעובר על הדברים האלה לא יענש בידי אדם.

רבי אברהם בן הרמב"ם, המספיק לעובדי ה' – הליכות חוקות התורה עמוד ט"ו

פניני הלכה

שאלה: האם יש הנהגות מיוחדות בנוגע לשבת שחלה בערב ראש חודש?

תשובה: להלן מספר פרטים הנוגעים לשבת שהיא ערב ראש חודש.

א. הנהגים להתענות או לומר תפילות יום כפור קטן מידי ערב ראש חודש, מקדימים זאת ליום חמישי, היות ולכתחילה אין קובעים תענית ליום שישי.

ב. בהפטרות מפטירים הפטרת "מחר חודש" מנביא שמואל א' פרק כ'. אם בטעות קרא את ההפטרות של פרשת השבוע, ונזכר קודם שאמר את הברכות האחרונות על ההפטרות, ימשיך ויקרא את הפטרת "מחר חודש" ואחריה יברך את הברכות האחרונות. ואם כבר בירך את הברכות שלאחר ההפטרות, לא יחזור ויברך, ויחזור ויקרא את ההפטרות של "מחר חודש" בלא ברכה.

ג. לגבי סעודה שלישית של שבת ערב ראש חודש, נחלקו הפוסקים במי שהתחיל את אכילתו מבעוד יום, והמשיך באכילתו ומברך כשכבר לילה, אם מזכיר רק את ההזכרה של שבת "רצה והחליצנו", או שמזכיר את הזכרת "ראש חודש", או שמזכיר את שניהם. ונחלקו בזה המנהגים. ויש מהדרים לאכול סעודה שלישית בשבת זו בשעה מוקדמת יותר ולסיים את האכילה מבעוד יום, כדי לא להכנס לשאלה. ויש שנהגו שבזמן שהוא כבר ודאי לילה מוסיפים ואוכלים כזית פת נוספת, ומזכירים את שניהם.

אמרת השבת

בתוספת שאנו מוסיפים בברכת המזון בשבת קודש, מבקשים אנו "שלא תהא צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתינו".

ורבים עמדו על כך, מה פשר התפילה על כך שדווקא בשבת קודש לא תהיה צרה ויגון ואנחה, הרי גם בשאר ימות השבוע רוצים אנו שלא תהיה צרה ויגון ואנחה חלילה?

ביאור על כך מתבאר מתוך דברי רבינו יונה באגרת התשובה, הכותב כי אסור לאדם שיהא לבו טרוד בעסקיו בשבת, ואף על פי שאמרו חכמים הרהור מותר, אם יש לו מתוך ההרהור טרדת הלב או נדנדוד דאגה, אסור, שנאמר "ועשית כל מלאכתך" ואמרו במכילתא, שתהא כל מלאכתך בעיניך כאילו היא עשויה, שלא תהרהר עליה. וכן אנו אומרים בתפילה, מנוחת שלום השקט ובטח, מנוחה שלימה שאתה רוצה בה. ובברכת המזון אנו אומרים, שלא תהא צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתינו. עד כאן דברי רבינו יונה.

נמצינו למדין מדבריו, כי הבקשה שלא תהא צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתינו, משמעה שנהיה אנחנו שלום בשלות הנפש במנוחה שלמה, מנוחת שלום השקט ובטח, כי כן אנו מצווים בשבת, ולכן מבקשים אנו שלא נחוש כל רגשות צער מצרה יגון ואנחה ביום השבת.

פרשת השבת

ויתן לך האלקים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ויתירש: כו. כח

וימתן לך. ימתן ויחזור וימתן... האלקים. מהו האלקים, צדין, אם ראוי לך ימתן לך, ואם לאו לא ימתן לך וגו' (רש"י)

דברים נפלאים ומלהיבים כתב השפת אמת (תרמ"ט) בענין זה, והרי תוכן דבריו. יש מעלה במתנה בחסד עליון, שהוא בלי שיעור כיד המלך. אכן יש בכך חיסרון, שמי שאוכל לחם חסד בוש הוא בכך, ולכן סידר ה' יתברך שיהיו שניהם כאחד, שיוכה האדם במעשיו לקבל את המתנה. זהו ויתן לך האלקים, שיהיה מתנה בדין.

ומוסיף השפת אמת, כי כן מצינו בשבת, שהיא קרויה מתנה טובה, כי השבת היא מתנה אך זוכים לה בדין כפי היגיעה בששת ימי המעשה. והוא כעין עולם הבא, שאין בכחו של האדם לבוא לכך על ידי מעשיו, שהרי יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא יותר מכל חיי העולם הזה, ואף על פי כן הוא שחר המעשה.

ומעלה נוספת מצינו, כי במדרש כאן אמרו ויתן לך – הן ויבישוהו. פירושו של דבר, שהקדוש ברוך הוא נותן במתנה גם את הכלים איך לכבוש את הדרך להיות מוכן לקבל את המתנה.

וכן הוא בשבת קודש, שנותן ברכה לימי המעשה, שעל ידי כך נוכל להכין בהם את הדרך לקבל את השבת הבאה.

זהו איפוא, ויתן ויחזור ויתן. שעל ידי המתנה הראשונה – השבת הראשונה, זוכים לקבל את המתנה השנייה – השבת הבאה. כי השבת מברך את ימי המעשה שיוכל לקבל לאחר מכן את השבת בדרגה גבוהה יותר, והיא מתנה שאין לה הפסק.

מסיים השפת אמת, כי אולי זה הסמך למנהגן של ישראל לומר במוצאי שבת קודש "ויתן לך".

מעשה לשבת

פורים טבריה

והראה אותם במערכת חילו, כדי להפחיד את שומרי החומה. וביום שבת קודש פרשת בראשית, ראו אנשי החומה חיל פרשים גדול שנעים מהמערכה לדרומה של טבריה. כוונת המושל היתה להטעות את מגיני העיר, שעיקר ההגנה התבצרה בצד צפון שם היה המבצר הגדול, והוא הוליך את חיילותיו לצד דרום, כדי שיחשבו שרוצה להתקיפם משם, ובינתיים יעזבו את הצד הצפוני ששם המבצר, ועל ידי כך יוכלו לעלות בסולמות למגדל השמירה ומשם לכבוש את העיר.

אף תכניתו זו סוכלה בחסד ה', כאשר למרות שרוב מגיני העיר עברו לדרום, בכל זאת לא השאירו את המגדל פנוי, וכאשר התקרבו חיילי מושל דמשק לחומה הצפונית עם סולמותיהם, ירו אנשי המגדל מהנשק שברשותם, והרגו רבים מחיילותיו של מושל דמשק, וכך כל החיילים שהיו מוכנים לעלות על המגדל, חזרו וברחו בפחי נפש. ומגיני טבריה הצליחו לקחת את הסולמות שהכינו אנשי המושל כדי לעלות אל המגדל.

כך נמשכה המלחמה 83 ימים, עד יום ה' ב' כסלו, שבו ביום נכנע מושל דמשק, וחתם על הסכם שלום עם השייך של טבריה.

ועדיין לא האמינו אנשי טבריה שהמושל ילך, ולא זו השומרים עם כלי מלחמתם ממקומם, בחששם שהוא חתם על ההסכם בערמה להכנס לתוך העיר.

וביום השבת, ד' כסלו, באשמורת הבוקר, עמד המושל ויצא עם כל חילו, ולא נשאר אחד, ואז הלכו גם בני ישראל לבית הכנסת בששון ובשמחה, וגם הרב הלך לדרוש להם כמנהגו בכל שבת, ודרש בשבח הנס, ואחרי הדרוש ביקר ברכת הגומל בלשון רבים, ואחר כך גמרו את ההלל וקראו הלל הגדול ונשמת עד סוף ישתבח, ושוררו בקל זמרה ונעים כמו בחגים ומועדים, ועשו אותו יום משתה ושמחה, וקיבלו כל אנשי טבריה עליהם ועל זרעם בהסכמת הרב, להיות עושים ביום ד' בחודש כסלו, בכל שנה ושנה, יום משתה ושמחה, על הנסים והנפלאות שעשה ה' והוציאם ממות לחיים ביום ד' כסלו תק"ג ליצירה.

היה זה בערב שבת, כשנראו על ההרים חילותיו של מושל דמשק, במרחק מהלך יום אחד מטבריה, וראו את אהליהם הרבים לאין ספור. וביום שבת קודש, ט' אלול, כשהשמש יצא על הארץ, הופיע סולימאן פחה מושל דמשק, על הרי טבריה בחיל גדול וביד חזקה. מיד כשהתקרב, ירו עליו אנשי המגדל השומר על טבריה פצצה אחת מן המגדל, ומפצצה זו נהרגו י"ד מאנשיו בבת אחת, וכך נסוגו חייליו אחרו וחזרו במרחק מה מטבריה.

במשך כמה שבועות נמשכה המלחמה העזה, ובכל אותן זמן ירו כדורי נפץ רבים מספור על העיר טבריה, ועם זאת לא נהרס אפילו בית אחד, ואיש אחד לא נהרג מכל יושבי העיר. באורח נס כל הפצצות נפלו לים, או בשטחים פתוחים בעיר.

במשך כל התקופה הזו, ניסה השייך הטברייני, לשלוח משלחות עם מתנות נאות כדי לפייס את מושל דמשק, אך זה לא נכנע, והצהיר כי אחת נשבע כי יפיל ויכניע את העיר טבריה וישבה את השייך.

מושל דמשק לא הרפה מהעיר טבריה, ושלה פקודה לדמשק לקצץ ארזים ארוכים כדי לעשות מהם סולמות כדי להבקיע בהם את החומה. והביאו לו כחמשים מהם

סיפורנו התרחש לפני בערך 270 שנה, בימי השולטן הטורקי מחמוד, ששלט ביד רמה על מדינות רבות, ובכללם על כל איזור ארץ הקודש.

באותם שנים בא הגאון הקדוש רבי חיים אבולעפיא זצ"ל לעיר טבריה, במטרה לבנות את חורבותיה ולהזק את יסודותיה, אחרי שהיתה חרבה ושוממה במשך שבעים שנה. ומשהגיע הרב אבולעפיא, באו עמו אף מאות משפחות יהודיות לגור עמו בעיר קדושה זו.

באותו זמן שלט באיזור טבריה השייך דאהיר אל עאמר, ששמו התפרסם בכל הארץ שבימיו נחו הדרכים שהיו בחזקת סכנה במשך שנים רבות, ובזמן שייך זה שקטה ונחה הארץ, וכל שרי הארץ המליכוהו עליהם וקראו שמו "שייך השייכים". והוא זה ששיגר שליחים אל הרב אבולעפיא בזמן עלותו לארץ, שיעלה לחון את העיר טבריה. וכשעלה הרב אבולעפיא לעיר, קיבלו השייך בכבוד רב, והלבישו במלבוש יקר ערך כלבוש מלכות, וכל אשר ביקש עשה. ואף הגדיל לעשות כשבנה לו בית כנסת נאה ומפואר מאין כמותו בכל הארץ, וכן פיתח ושגשג את העיר ואת כל סביבותיה.

אחרי כמה שנים, בשנת תק"ג, בחודש אב, החלו להגיע שמועות מדמשק, כי מושל דמשק סולימאן פשה, קיבל צו מהשולטן הטורקי לעלות על טבריה בחיל גדול ולהפיל את חומותיה, ולשבות את השייך דאהיר. בתתחלה לא האמין השייך לכל השמועות, אך אט אט התברר, כי אכן יש דברים בגו.

נודע, כי כשקיבל מושל דמשק את הצו מהשולטן, הכריז בכל מחוותיו להצטרף לחילותיו לעלות על העיר טבריה, וגם הכין כלי מלחמה שונים, סוללות ואבני בליסטראות, המסוגלות להרוג ממרחק רב, וגם לנתון חומות ובניינים. וכבר נערך באופן מעשי לצאת לקרב.

על אף ידיעות אלו, החליט הרב אבולעפיא, כי לא יעזוב את העיר טבריה, וסמך בלבו כי זמותם של כל התנאים והצדיקים הקבורים שם, יעמדו לימין היהודים, ויגנו עליהם.

זכריהם הם זכרונם

הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל ראש ישיבת קלעצק - לייקווד - ב' כסלו תשכ"ג

מייסדה ומחוללה של מרכז התורה העולמי ישיבת לייקווד, נודע במיוחד בגאונותו הכבירה בעיון ובהריפות במרחבי סוגיות הש"ס, אך בה במידה השפיע מרוחו הכבירה אוצרות של מוסר ויראת שמים. באחד משיחותיו שנדפסו בסדרת הספרים "משנת רבי אהרן", פתח בדבריו על הפסוק "למנות ימינו כן הודע ונביא לבב חכמה", וביאר כי רק המבין את ערכו של הזמן ויודע למנות את הימים, הוא יכול להגיע לחכמה. כשבמהלך השיחה ביאר את מעלת ערך הזמן, ובמיוחד זמנים מיוחדים הבאים לאדם.

ומזה ייחד את הדיבור על קדושת יום השבת, שהזמן מקודש מצד עצמו, והוא משפיע שפע קדושה לאדם, וכוחו ואיכותו של הזמן ביום השבת הוא רב ביותר, וממילא החיות של האדם באותו זמן הוא ביתר תוקף, ומזה נובע ענין הנשמה יתירה שאדם מישראל זוכה לה בשבת, ותואר האדם בנצחיות בולט יותר בזמן ההוא, וכל מעשה - לטוב או למוטב - מתגדל באיכותו, וקדושת הזמן משפיעה לקדש גם את הצד הגשמי שבאדם והכל עולה לקדושה.

ומסיק, שלכן צריך להתכונן כראוי לשבת, וזהו ענין ההכנה לשבת, שזהו כבוד השבת ומצוותו להיות מוכנים

קודם.

קוראי עונג

קראתי השבוע את העלון כלול מקצרה לקצרה, והנני להביא את התפילות מהעלון הנפלא, על כל חלקיו, פשוט סולת מצוקות איצור סיפור יפה הובא משמו של רבי יעקב מאיר שכ"ח שליט"א. [מתוך הסיפור הקצרה, קהלן השאיר חביות מל"ט פתוחות וחשש שירד גשם והלך צאת לא הניח לפועלים ללכת לכסות צאת מחשש שיבא לחילול שבת, והבסוף התברר שחברת סולל הונרה שלחו הלוי שבת פועלים לכסות מל"ט שלהם, ובכסות הם כיסו את המל"ט של קהלן שאר השבת].

ובאותו מענין, יש שם שאלות חכם כפולה, א' אם אומר לו להנות מאגשה שבת של הפועלים שכיסו את המל"ט שלו הלוי שבת, ב' החלק המאוונ, אם הוא חייב לשלם לאנשי סולל הונרה, ובפרט שהם עזקו.

השאלה היא, אם הוא צריך לשלם להם על אגשה איסור שש"ו שלא על דעתו ונדד רצונו, אף שהוא החיוב מכך?

בהרכת התורה
הרב א. י. פ.

הערת המערכת:

כנראה נידון השאלה האחרונה שהציג הרב הכותב הוא מחמת שישוד הסברה לחייב אדם לשלם לפועלים שעשו עבורו עבודה שהוא נהנה ממנה, אף שהוא לא הזמין אותם, משום שכיון שעבודה זו הביאה לו תועלת והוא היה רוצה בכך, הרי זה נחשב כאילו הוא הזמין את הפועלים, ולפיכך עליו לשלם את שכר הפועלים [דבר זה מוגדר בהלכה, ביורד לתוך שדה חבירו בשדה העשויה ליטע]. ומשכך יש לדון באדם שפועלים עשו עבורו מלאכה מתוך חילול שבת רח"ל, והיתה לו תועלת מכך, האם הוא צריך לשלם את שכר הפועלים.

או שמא כיון שהוא אינו מעוניין בפעולה מתוך חילול שבת, אי אפשר להחשיב זאת כאילו הוא היה מעוניין בשכירת פועלים אלו.

יְדֵי הַשַּׁבֵּת

יְדֵים יְקָרִים!

כל אחד מכם מוכר היטב את הספור שקוראים בפרשת השבוע, על הברכות שרצה יצחק אבינו לברך את בנו עשו, ורבה אמונו שישמעה זאת אמרה לייעקב בנה, שיעשה את עצמו כאלו הוא עשו, וילך בערמה להוציא את הברכות מיצחק אבינו.

ובלנו יודעים אף שבאמת יעקב אבינו הגיע לפני יצחק אביו, לבוש בגדים של עשו, ומעטף בפרת עור גדדי העצים, והביא מטעמים ליצחק אבינו, שאכן נתן לו את הברכה. ובעודו יוצא, נכנס עשו מהצד השני של הדלת, ולאחר ששומע על הברכות שהוציא יעקב אבינו במרמה, פוצח בנעקות שבר רמות ונשאות, ובבכי עז זועק חמם על הברכות שזלקוהו מנונו.

אף עשו הפסיד את הברכות?

פי הוא השתהה והתעסק יותר מדאי הרבה זמן, וכך יכל היה יעקב אבינו להזכרו ולהביא את המטעמים לאביו, ולזכות בברכות הגדולות והקדושות. אמנם חז"ל מספרים לנו, פי מלאך מיוחד הגיע ועגב את עשו, בכך שקבל פעם הברית לו את החיה שהצליח לצוד, אף המסקנה היא, פי לולי היה נוצר עפוב לעשו, היה הוא זוכה בברכות, חס וחלילה.

וימה יכולים אנוהו ללמד מכה?

הנה השבת היא מקור הברכה, פי הקדוש ברוך הוא ברה את השבת, פי שצאמר בפרשת בראשית "וברה אלוקים את יום השביעי וקדש אותו".

אם רוצים אנוהו לזכות בברכה של השבת, אל נתעבב בעת ההכנות לשבת קדש. אם נתעבב חלילה, עלולים אנו למצא את עצמנו במצב דומה לזה של הדוד עשו, פוצחים בנעקות שבר על הברכה שהמקה לנו מתחת לידים.

נהיה מוכנים מבעוד יום, בנריות, כה נזכה לברכות שמביאה עמה השבת.

שבת שלום

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות
yismechu@yismechu.com 052-7636030